

Rådet er dog af den opfattelse, at der næppe vil kunne foretages en så tilstrækkelig præcis afgrænsning af kravene til en sådan supplerende annoncering, at det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte en sådan regel. Det er således næppe i alle retskredse, at der findes (lokale) dagblade, ligesom udbredelsen af de pågældende blade i lokalområdet i givet fald ikke må være af helt begrænset omfang. Det bemærkes i den forbindelse, at tilsidesættelsen af reglen om supplerende annoncering i givet fald måtte have betydning for et proklamas prækluderende retsvirkning.

Konkursrådet peger derimod på, at den nuværende valgfrie mulighed i konkurslovens § 208, stk. 1, for skifteretten til at bestemme, at en bekendtgørelse om gældssanering desuden skal indrykkes i et almindeligt læst blad, bør fastholdes. Hermed vil bestemmelsen om annoncering i øvrigt svare til dødsboskiftelovens § 81, stk. 6, hvorefter skifteretten, hvor forholdene taler derfor, kan bestemme, at et proklama tillige skal optages i lokale blade.

4.5.2.3. Konkursrådet har endvidere overvejet, om også kendte fordringshavere bør prækluderes, dvs. at også de kreditorer, der allerede er kendt af skyldneren og skifteretten, skal miste retten til at få dækket deres fordringer, hvis de anmelder deres fordringer efter udløbet af den frist, der bliver fastsat af skifteretten, eller hvis de helt undlader at anmelde deres fordringer.

Som ovenfor anført sigter en regel om præklusivt proklama primært mod at undgå de problemer, der kan opstå ved efteranmeldelse af en fordring. Vælger man en model, hvorefter også kendte fordringer skal kunne prækluderes, vil det tillige kunne betyde, at sagsbehandlingstiden kan nedsættes, idet medhjælperen ikke vil skulle rykke kendte fordringshavere for en opgørelse over deres fordringer. Det forhold, at fordringshavere efter det for Konkursrådet oplyste i praksis i et vist omfang forholder sig passive eller ikke ønsker at medvirke ved sagens oplysning, taler efter rådets opfattelse for også at udstrække præklusionen til kendte fordringer.

Imod at lade kendte fordringer være omfattet af præklusionen taler efter Konkursrådets opfattelse, at der vil kunne opstå stødende situationer, hvor fordringshavere er en ikke-professionel. Har skyldneren f.eks. pådraget sig erstatningsansvar, og er den forurettede ikke i stand til at gøre sit krav gældende eller fuldt ud klar over retsvirkningerne af bekendtgørelsen, vil det kunne virke stødende, om den pågældendes krav blev prækluderet. Det samme kan anføres om fordringer, der indehaves af mindre erhvervsdrivende.

Efter Konkursrådets opfattelse taler disse grunde dog ikke afgørende imod, at en regel om præklusivt

proklama udstrækkes til også at gælde kendte fordringer med de fordele, dette vil indebære med hensyn til at sikre en endelig afklaring af skyldnerens økonomiske forhold i forbindelse med gældssaneringen.

Konkursrådet har overvejet, om der er risiko for, at en regel om præklusivt proklama vil kunne medføre misbrug fra skyldnerens side i den forstand, at den pågældende bevidst vil undlade at oplyse om visse fordringshavere med henblik på, at de pågældendes fordringer prækluderes.

Det er rådets opfattelse, at skyldneren som altovervejende hovedregel næppe vil have anledning til bevidst at undlade at oplyse om fordringshavere, idet det ikke vil have nogen økonomisk effekt for den pågældende selv. Antallet af fordringshavere og størrelsen på skyldnerens samlede gæld har således kun betydning for den dividende, som den enkelte fordringshaver modtager i gældssaneringssagen, hvorimod det er uden betydning for det beløb, som skyldneren samlet skal betale til fordringshaverne. Der vil dog formentlig kunne forekomme sjældne tilfælde, hvor skyldneren f.eks. ønsker at behandle visse kreditorer bedre end andre og derfor udelader en fuldstændig fortegnelse over øvrige fordringshavere.

Opdages dette under gældssaneringssagen, må det efter Konkursrådets opfattelse som udgangspunkt føre til, at skifteretten nægter gældssanering, jf. konkurslovens § 212, stk. 1, nr. 2, hvorefter skifteretten kan nægte gældssanering, hvis skyldneren ikke loyalt medvirker ved sagens oplysning. Erfares det først efter kendelse om gældssanering, at skyldneren bevidst har undladt at oplyse skifteretten om en fordringshaver, må kendelsen efter omstændighederne ophæves af skifteretten, hvis dette begæres af fordringshavere, jf. konkurslovens § 229, stk. 1, nr. 1, hvorefter en kendelse om gældssanering på begæring af en fordringshaver kan ophæves af skifteretten, hvis det oplyses, at skyldneren under gældssaneringssagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold.

Konkursrådet finder således, at der i praksis næppe vil være en reel risiko for misbrug af en regel om præklusion af kendte fordringer.

Konkursrådet foreslår på denne baggrund, at alle uanmeldte fordringer bør prækluderes. Dette skal gælde uanset fordringernes karakter, og uanset om fordringerne er forfaldne.

Dog bør visse typer af fordringer på grund af deres karakter efter Konkursrådets opfattelse friholdes fra præklusion. Dette bør gælde for fordringer, der er omfattet af konkurslovens § 199, stk. 2. Efter denne bestemmelse vil f.eks. fordringer, der er sikret ved en panteret typisk i skyldnerens faste ejendom, og udlæg